

EVOKACE

David „D. X.“ Ferris

SLAYER

BIOGRAFIE

V O L V O X   G L O B A T O R

David „D. X.“ Ferris

SLAYER

BIOGRAFIE

David „D. X.“ Ferris

SLAYER

BIOGRAFIE

D. X. Ferris

Slayer 66 & 2/3: A Metal Band Biography

přeložil Milan Janeček

Copyright © D. X. Ferris. 2023

Translation © 2023 Milan Janeček

ISBN 978-80-7511-745-8

ISBN 978-80-7511-746-5 (epub)

ISBN 978-80-7511-747-2 (pdf)

OUVERTURA

V temnotě se formují Slayer. Jedné páteční noci roku 1982. Zpěvák Tom Araya je nejstarším mladíkem probíhající pařby v jedné prokleté čtvrti. Kdyby se ukázala policie, největší problémy by měl on. Kytarista Jeff Hanneman je vytuhlý na schodech, Kerry King je doma a cvičí na kytaru. Bubeník Dave Lombardo je někde venku s přítelkyní. A tak to zůstane celé dekády. Detaily se ztrácejí, ale legenda narůstá.

Léto 1983. Inzerát v novinách vychvaluje Slayer jako „NEJTVRDŠÍ, NEJRYCHLEJŠÍ A NEJHLUČNĚJŠÍ KAPELU VE SPOJENÝCH STÁTECH!“ To je odvážné tvrzení, ale debutové LP kapely, které záhy vyjde, tohle chvástání jen potvrzuje.

Leden 1984. Slayer míří na sever do Bay Area. Na pódium vtrhnou oblečení jako sadomasochističtí upíři. Domů se vracejí v džínách.

Duben 1985. Slayer vyrážejí na turné na podporu alba nazvaného *Hell Awaits*, na němž jsou tak zběsilé písně jako „Necrophiliac“, předskakují blackmetalovým ikonám Venom, hrají sety, které se vzrůstající tendencí přiváděly fanoušky do frenetického varu. Později se přesunuli do Evropy. Zdálo se, že výlet dopadne katastrofálně, ale...

Říjen 1986. Slayer nečekaně podepsali smlouvu s velkým rapovým vydavatelstvím Def Jam. Pod křídly producenta, impresária a zázračného dítěte hip hopu Ricka Rubina vydali *Reign in Blood*, jednoho z nejzásadnějších alb thrashmetalového hnutí.

Prosinec 1986. Lombardův status v metalovém světě rapidně roste, ale on z kapely odchází. Je připraven bojovat, a to doslova. Místo toho ho nechali odejít.

Březen 1987. Lombardo se vrací.

Srpen 1988. Při propagaci alba *South of Heaven* Slayer likvidují Ameriku, neboť jejich koncerty si pamětníci vybavují spíše jako nepokoje. King, kdysi vlastně člen hnutí odmítajícího jakékoli drogy včetně alkoholu, je nyní polovinou týmu nasávajících kytaristů (spolu s Hannemanem), jemuž se říká „Opilí bratři“. Na turné King svého bratra ve zbrani pozvrací, a ten to považuje za obrovskou srandu.

Leden 1989. Po úspěšném albu a krátkém turné se Slayer na více než rok odmlčí.

Říjen 1990. Kapela se vrací hatrickem: třetím po sobě jdoucím albem, které se stává klasikou, *Seasons in the Abyss*. Araya, frontman kapely, si upevňuje roli hlavního textaře kapely.

Léto 1991. Tři ze čtyř kapel Velké čtyřky thrash metalu se potkávají na turné *The Clash of the Titans*. Překvapivě se v zákulisí neodehraje žádné násilí.

Srpen 1992. Po vzrušené konfrontaci se cesty Lombarda a kapely opět rozcházejí. Okamžitě přichází bubeník Paul Bostaph a stává se členem.

Jaro 1995. Kytarista Jeff Hanneman hraje zraněný. Nedokáže odehrát celý koncert. Pravidelně vynechá nějakou písničku a kapela hraje jako trio.

Jaro 1996. Proti kapele a jejím textům je vedena soudní pře, která testuje hranice svobody projevu.

Květen 1996. Slayer vzdávají postu svým kořenům v hardcore punku albem cover verzí, které rozruší spoustu zainteresovaných, od fanoušků po autory skladeb. Bubeník Paul Bostaph odchází a přichází o větší část rozruchu, ale zakrátko se vrátí a náhradního bubeníka Jona Detteho zase vystřídá.

1997. O tomhle roce není moc co říct. A tak je to i lepší.

1998. *Diabolus in Musica* rozděluje fanoušky. Metal už zažil lepší roky.

1999 – 2000. Slayer pokračují v práci.

11. 9. 2001 Vychází *God Hates Us All* a King pevně drží opratě.

Prosinec 2001. Bostaph za nevyjasněných okolností odchází. Lombardo se vrací jako speciální hvězdný host již naplánovaného turné. Zůstane více než dekádu.

2004. Lombardo se oficiálně vrací do kapely. Kapela to oslaví nejen tím, že hraje svou uznávanou klasiku *Reign in Blood* od začátku do konce, ale i tím, že tento koncert nafilmuje.

2007. Slayer, nezpochybnitelní králové starého thrash metalu, vyhrávají Grammy.

2008. Kapela vyhrává další Grammy.

2009. Klasická sestava Slayer vydává desáté původní dlouhohrající album kapely *World Painted Blood*. Věci vypadají slibně. Ale mimo pódium je přítomen chaos a úbytek sil.

2010. Slayer a další kapely Velké čtyřky thrashe se spojují na celosvětové stadionové turné.

2011. Hanneman onemocní neznámou chorobou. Jako záskok za spoluzakladatele kapely přichází kytarista Exodus a metalový hrdina Gary Holt.

2013. Personální apokalypsa Slayer: Potřetí se rozdělí cesty Lombarda a kapely, tentokrát je rozmíška ošklivější než kdy dřív. Pak umírá Hanneman, což celý metalový svět šokuje. Slayer se dají dohromady s jedním bývalým bubeníkem, než ho vymění za jiného.

2015. Slayer vydávají *Repentless*, své první – a jediné – album bez Hannemana.

2019. Slayer se stávají první kapelou Velké čtyřky thrashe, která končí svou kariéru.

Některé části příběhu Slayer už vyprávěny byly. Ale osobnosti kapely a jejich motivy zůstávají tajemstvím. Kytarista Kerry King s tetováním démonické tváře v životní velikosti na zadní části své vyholené hlavy. Zpěvák a basista Tom Araya, muž náboženské víry s knihovnou plnou literatury o sériových vražích. Zesnulý kytarista Jeff Hanneman, básník kapely, a také prezident jejího Klubu nenesitelných pitomců. Bubeník Dave Lombardo, nejuznávanější muzikant Slayer, jehož přínos byl zbytkem kapely vždy snižován, byl vždycky obětí – alespoň tak to vždycky lidem zvenčí připadalo. A několik inspirativních záskoků.

Během 38 let čas a okolnosti pohřbily incidenty, vystavěly iluze a vynechaly zásadní epizody. Hledáte nějaké nové odpovědi? Čtěte dále.

Díky, že jste vzali do ruky POSMRTNĚ remasterované vydání Slayer: Biografie... Verze 3.0 prošla revizí po posledním světovém turné Slayer a jejich rozpadu. Tohle vydání obsahuje nové kapitoly, čerstvou korekturu a vizuální přepracování. Stejně jako předtím zahrnuje tahle kniha, která prošla zevrubným výzkumem, exkluzivní fotografický materiál. A nenajdete tu nesmyslné marginálie, které by zabíraly cenné místo. Kdyby to vydával kdokoli jiný, zabral by týž materiál dalších 100 stránek a stálo by to o 12 USD více. Užijte si koncert. – Vydavatel

SLAYER: BIOGRAFIE

Od zrození ke znovuzrození k post mortem. Včetně slaytanistických profilů, nová historie prvních dnů thrashových králů, turné Reign in Blood, evropská invaze, řádění v Palladiu, koncert s chaosem a házením podsedáky, celá ďábelská diskografie, nově objevené detaily turbulentní historie vztahu Davea Lombarda a kapely, obrázky a některé fotky, které jste pravděpodobně nikdy dříve neviděli, problémy Jeffa Hannemana, velký rok Velké čtyřky, Lombardův poslední odchod, 11 nejlepších poct Jeffu Hannemanovi, zádušní mše v kotli, život po Jeffovi, bez lítosti, konec dní, neznámé příběhy, aktualizace, relevantní odbočky a další scény z propasti.

od D. X. Ferrise

Tato kniha začíná různorodým materiálem, který poskytuje užitečný základ o subjektu díla, které vytvořil. Kontext je důležitý.

Ale pokud chcete číst jen o Slayer a metalu, přeskočte rovnou na kapitolu 3 „Postmortem aneb Hanneman to změnil“ na straně 25.

METODOLOGIE / PŘEHLED LITERATURY

Rozhovory a citáty byly mírně zkráceny a editovány – stejně jako každý rozhovor, který jste kdy četli. Ale dnes je trendy na to poukázat.

Za druhé, jak je možné vydat solidní, plnohodnotnou knihu o Slayer už za šest měsíců po Hannemanově předčasném odchodu? Tento projekt ve skutečnosti odstartoval v únoru 2013, kdy se cesty Lombarda a zbytku kapely potřetí rozešly. Moje původní idea byla napsat krátkou e-knihu, která by rozchod zasadila do historického kontextu. Lombardo předtím odešel již dvakrát a vypadalo to, jako by se zbytek kapely do toho chlapíka vždycky navážel. Spád událostí můj projekt přeměnily v plnohodnotnou biografii kapely; tohle vydání je její druhou velkou revizí.

Rozhodnutí citovat rozvodové záznamy Davea Lombarda nebylo snadné: jeho vztah s bývalou ženou byl v bouřlivé historii Slayer se suverénním náskokem největším zdrojem napětí. Lombardo se s kapelou rozešel třikrát a rodinné záležitosti za tím stály minimálně jeden a půlkrát – zvláště při odchodu v roce 1986, který navždy poničil vztah se zbytkem kapely. Během dekad, když se musel Lombardo rozhodnout mezi kapelou a rodinou, vybral si vždy rodinu. Co tedy bylo důležitějšího než žena, která byla důležitější než Slayer?

Někteří čtenáři mě mohou kritizovat, že uvádím tolik osobních informací. Rozvod ovšem vysvětluje veřejné záznamy; a ty také přinášejí další podrobnosti kolem Lombardova třetího odchodu ze Slayer a o jeho komplikovaném vztahu s kapelou. Mnohokrát jsem se snažil Lombarda přes jeho vydavatele, manažera i právního zástupce kontaktovat a získat jeho postřehy týkající se obvinění a prohlášení v soudních dokumentech. Nereagoval.

Pak mě, už po termínu, Lombardo v listopadu 2013 kontaktoval. Souhlasil, že zváží odpovědi na některá obvinění svojí ex. Nakonec se k jednotlivým tvrzením nevyjádřil, ale všechna je popřel, což

se v zájmu spravedlnosti objevuje na mnoha místech. Když je to možné, předkládám jeho reakce z jiných zdrojů.

I když kapela ohlásila své údajné „poslední světové turné“, fanoušci Slayer po celém světě se stále ptali, proč už není nejuznávanější a nejvlivnější bubeník metalové historie členem největší thrashové kapely. Pár odpovědí poskytují soudní záznamy. Nároky uplatněné v rozvodovém vyrovnání ovlivnily, jak se pak jako umělec ve své post-slayerovské kariéře rozhodoval. Bez těchto záznamů by příběh nebyl kompletní.

Mezi prosincem 2003 a rokem 2010 jsem původní členy Slayer zpovídal několikrát. Abych získal aktuálnější citáty z let následujících, prošel jsem rozhovory v tištěných médiích, podcastech, videích, rádiu a internetu.

Jako se svědky jsem se bavil se spolupracovníky a odborníky, jako jsou Brian Slagel, generální manažer Metal Blade, bývalý tour manažer Doug Goodman, bývalý manažer Metal Blade William „DJ Will“ Howell, bývalý zvukař Bill Metoyer, grafik obalů Albert Cue-llar, dlouholetý fanoušek Howie Abrams a další. Spousta původních výzkumů a rozhovorů se odehrála mezi březnem a listopadem 2013. Rozhovory s Kurtem Brechtem, Katonem W. De Penou, Davem Ellefsonem, Genem Hoglanem a Danem Lilkerem vznikly v létě 2007. S Mikem Muirem jsem se bavil v roce 2008. Nové původní citáty píše v přítomném čase.

Tento projekt vychází z velké části z archivních materiálů. Obvykle se nehodí psát v první osobě. Ale vzhledem k častému přeskakování ze starých citátů k novému materiálu a zase zpátky dám občas najevo, že zpovídaný řekl něco přímo mně.

Snažil jsem se pro všechny citáty používat minulý čas a zkoušel i další variace. Takhle se to lépe čte. Věřte mi. V umístění a žebříčcích se používá „No.“ jako zkratka pro „číslo“ a je to hloupé a já to dělat nebudu.

V literatuře faktu převažuje trend používat citace co nejméně. Teoreticky to možná šetří místo. A možná to sem tam napomáhá plynulosti věty. V praxi to je ale fušerské a pochybné. Spousta knih

o rocku cituje jiné zdroje, málokterá otevřeně. Pokud to je možné, identifikuje tato kniha autora a publikaci/ pořad/ médium.

Pokud není uvedeno jinak, jsou všechny playlisty vytaženy ze Setlist.fm^{M-1}, veřejné internetové stránky, která sbírá data o koncertech a kapelách. Tenhle typ zdroje však je nechvalně proslulý svou nespolehlivostí, takže obvykle předkládám raději reprezentativní výtah z daného období, než abych přepsal nedůvěryhodný záznam z jednotlivých koncertů.

Pozice na žebříčku jsou z online archivů *Billboard*^{M-2} a *Billboard.com*^{M-3}

Je mi jedno, co vám říkal váš učitel slohu. Klidně používejte příslovce, když to bude mít smysl; mezi slovy „velmi“ a „částečně“ je obrovský rozdíl. A když to poslouží příběhu, je také v pořádku použít občas hovorový výraz nebo prohodit slovosled. Pokud nemáte rádi dlouhé pomlčky, možná byste teď měli přestat číst.

Používám stylistiku, které se občas říká Christensenova metoda, kdy používám vedlejší věty a fráze, abych dokreslil detaily a snižoval abstraktnost, čím dále se věta vyvíjí. Občas napíšu věty, které nejsou, technicky vzato, kompletní. Jako takhle. Není to nic, co bych neviděl třeba u Hemingwaye nebo Updika. Jestli vás to mate, není pro vás možná čtení to pravé. Také jsem fanoušek s názory. A v knize se to odráží. Pokud je to pro vás problém, možná byste teď měli přestat číst.

Verze pro e-book obsahuje odkazy na další obrázky uložené na jednotlivých stránkách, od fotek po letáky. Podívejte se na sociální média tohoto projektu a já pro vás připravím více. Tohle fyzické vydání obsahuje nějaké obrázky a fotky, které předtím ještě nikdo nezveřejnil – ale je v ní daleko více faktů.

Rozvržení knihy je poněkud nekonvenční. Záměrně.

Plné odhalení: Psal jsem pro Metal Sucks. Kniha tuto metalovou stránku a její autory cituje poměrně často, protože je to v současném metalovém světě důležitý, konzistentně korektní hlas. Metal Sucks je sponzorem, ale reference v knize byly ještě předtím, než jsem je oslovil. A pracoval jsem pro *Decibel*, které považuji za zásadní zdroj informací a kritického pohledu. Protože je.

Když jsem na této knize pracoval, pečlivě jsem se seznámil s již existující literaturou na toto téma.

Revidoval jsem svou předchozí knihu ze série 33 1/3: *Slayer's Reign in Blood* (2008, Bloomsbury Academic, dříve Continuum), ve které jsou profily všech hráčů na albu a která dokumentuje období kapely u Def Jam. Vychází z původních rozhovorů s kapelou, Rickem Rubinem, Russellem Simmonsem, zvukařem Andym Wallacem, grafikem Larrym Carrollem (RIP), fotografem Glenem E. Friedmanem, bývalým zaměstnancem Def Jam Georgem Drakouliasem a dalšími svědky, od bývalých pěšáků Def Jam po současné fanoušky. Obsahuje jediný podrobný profil Wallace, který jsem kdy viděl. Odkazují se na ni poměrně často, ale aspoň neplatíte za stejnou věc dvakrát. A přečetl jsem i další hlavní přehledy kariéry Slayer:

Vynikající metalový gonzo novinář J. Bennett shromáždil materiál na dvě propracované studie pro *Decibel*: „Who'll Stop the Reign?“^{M-4} a článek z roku 2004 o práci na *Reign in Blood*. A na „Seasons in the Abyss“^{M-5}, což je rekapitulace kariéry kapely z roku 2006. To jsou první články, které se zabývají tajemným obdobím mezi koncem éry *Seasons* a 21. stoletím. „Reign“ obsahuje svědectví od všech čtyř členů klasické sestavy. „Seasons“ zahrnuje původní čtyřku, plus Carrolla, Paula Bostapha, Jona Detteho, Hogleana, Friedmana, Garyho Holta, Billa Metoyera, Briana Slagela a Jima Durkina (RIP) z Dark Angel.

Významný rockový autor Joel McIver napsal *The Bloody Reign of Slayer*^{M-6}, plnohodnotnou biografii kapely. Druhé vydání bylo aktualizováno roku 2010. Obsahuje původní rozhovory a archivní materiál od většiny postav historie Slayer, hlavních i vedlejších. Hodně se zabývá rockovou linií a společníky Slayer, včetně bývalého ředitele Geffen Records Rona Flaira. Ale příliš se nezabývá stájí Def Jam.

Ze všech cituji nějaký materiál, ale snažil jsem se to nepřehánět. Kupte si všech pět. Vážně, všechny stojí za to si přečíst.

Vedle shrnutí historie Slayer od McIvera a Bennetta tu jsou i další pozoruhodná díla:

V roce 2013, ještě před Hannemanovou smrtí, dělal Chris Dick z *Decibel* rozhovor se všemi čtyřmi členy původního kvarteta a dal

dohromady excelentní článek „Chaos Rampart: The Making of Slayer’s *South of Heaven*.“^{M-7} Dick by měl ze svého notesu přepsat a publikovat všechno.

V měsících, bezprostředně následujících po smrti Jeffa Hannemana, vyzpovídal Jeff Kitts z *Guitar Worldu* nejen všechny přeživší členy Slayer, ale i Hannemanovu vdovu Kathryn. Spletl je všechny dohromady v úchvatném článku „Reign Maker“ pro *Guitar World*.^{M-6} Zachycuje první podrobné reakce Hannemanových spoluhráčů na jeho předčasný odchod. A je to také srdceryvná pocta Hannemanově celoživotní lásce. Tenhle příběh odhaluje Hannemanovu stránku, o které mělo tušení jen málo lidí (včetně autora této knihy). Kitts laskavě pomáhal s touto knihou, když dále komunikoval s Kathryn, aby přesně určila datum a místo koncertu, kde se Hannemanovi potkali. Kitts dodává: „A co se týče lidí, kteří Jeffa opravdu znali, věřte mi, Kathryn je ta *jediná*.“

Vůbec první knihou o Slayer byla *Slayer – Show No Mercy* (2006)^{M-9} od Jareda Szubrychta. Z té necituji, protože není dostupná v angličtině, polsky neumím a moje němčina není na takové úrovni. Ale recenze, které jsem četl, tvrdí, že je dobrá.

Excelentní fanouškovská stránka Slayerized.com obsahuje databázi koncertní historie kapely. Pro můj projekt to byl nedocenitelný zdroj. Přestože není úplně kompletní – především rané dny kapely –, pořád je to nejúplnější seznam koncertní historie kapely. Je doplněná anotacemi, obrázky, články a recenzemi. Webmaster Paul Slayerized se o stránku stará sám od roku 1997 a jeho práce nedocenitelným způsobem pomohla tomuto projektu.

Jo, jo, jo, vím, vím, vím: Tahle kniha obsahuje spousta informací navíc, které nejsou přímo o Slayer a metalu. Slayer možná jsou nejzásadnější thrashmetalovou kapelou, ale tahle kapela žánr přesahuje. Tahle kapela nevznikla ve vakuu.

A ano: *Undisputed Attitude* je super. Smiřte se s tím.

Ferris, duben 2023. Původní vydání 2013.

Kapitola 1

ZASRANÍ SLAYER

Kapitola 2

INTRO: NA CO SE TU ZAMĚŘÍME

Jestli chcete číst jen o tom, jak Slayer nakopávali všechny zadky kolem, pokračujte přímo do třetí kapitoly (strana 25).

Než se pustíme do thrashmetalového šílenství, projdeme si nějaké základní informace o tom, proč jsou Slayer důležití, a o čem je zpráva, kterou právě čtete.

V roce 2008 vyšla moje první kniha o Slayer, *Slayer's Reign in Blood*, která je o kapele a jejím zásadním albu. Je součástí série 33 1/3, což je kolekce knih s hudební tematikou. Každá je od jiného autora, každá je o jiném klasickém albu, od Beach Boys po Beastie Boys. Slayer do téhle elitní společnosti patří, protože Jeff Hanneman a Kerry King jsou Lennon & McCartney speed metalu.

Tahle kniha je zbytek příběhu Slayer a soustředí se především na léta, kdy byli v kapele Hanneman a Lombardo. Je to předchozí díl, pokračování, průvodce a aktualizace.

Slayer byli v 33 1/3 první metalový příspěvek. A s jakým lepším albem také začít?

Lidé, kteří stáli za vznikem *Reign in Blood*, se v showbiznysu stali velikány. Nahrávku produkoval Rick Rubin, bývalý manažer Columbia Records, který spolupracoval s asi 10 % skupin, které byly uvedeny do Rokenrolové slávy. *Reign* zvučil a míchal Andy Wallace, který míchal *Nevermind* od Nirvany a produkoval *Grace* Jeffa Buckleyho. Album vyšlo v hip hopovém vydavatelství Def Jam Records se souhlasem Russella Simmonse, což je už celé věky kulturní magnát.

A samozřejmě ji složili a nahráli Slayer, pravděpodobně nejzásadnější – pokud ne nejlepší – metalová kapela všech dob.

Reign se dá považovat za vrchol hnutí a evoluce. Tohle thrashové album redefinovalo metal. Nebylo by úplně přesné tvrdit, že spojilo metalové a hardcore punk rockové fanoušky, ale žádné jiné metalové album nemělo větší zásluhu na otevření stavidel mezi dvěma tak odlišnými kulturami.

A *Reign* zůstává prubířským kamenem za branami metalu. Moje kniha *33 1/3* jako dokument popisuje, jak album vznikalo. Bavit jsem se s lidmi, kteří s jeho tvorbou pomáhali, od přímých účastníků po grafika a lidi z vydavatelství, kteří pracovali na propagaci. V knize je i spousta svědectví od mnoha fanoušků z mnoha hudebních odvětví.

Album nejenže mělo obrovský vliv, ale má také trvalý a daleký přesah. Jedna pasáž se objevila na albu skupiny Public Enemy. Skladba, která byla de facto titulní písní, inspirovala cover verzi od Tori Amos, která zase inspirovala Neila Gaimana²¹, jednoho z těch populárnějších autorů současnosti k sepsání povídky.

Krátce a dobře, *33 1/3: Slayer's Reign in Blood* odhaluje, kde a jak se Slayer – vládci jedné odnože heavy metalu – dostali do velkého příběhu rock and rollu. Jak album vznikalo, jak změnilo hudbu a co všechno znamená? Téměř padesát lidí se podělilo o své vzpomínky úvahy ohledně tohoto alba.

Členy klasické sestavy Slayer jsem zpovídal v letech 200–2010. Mezi lety 2004 a 2013 jsem si povídal s jejich soupeřícími, sekundárními, současníky a následovníky. Když pak moje kniha *Reign* vyšla, objevila se spousta nového materiálu – a já četl, poslouchal a díval se na vše, na co jsem přišel. Takže se připravte na to, že se dočkáte dalších svědectví od lidí, kteří Slayer sledovali zblízka i z dále. Od těch, kdo se vezli na vlně, kterou spustily zásadní thrashové kapely – muzikantů, jako je Gene Hoghlan, Dan Lilker, Katon W. De Pena a dalších. Samozřejmě si přečtete víc i od samotných členů Slayer. A stejně zajímavé bude, když se seznámíte s pohledem lidí, kteří nejsou tak známí, ale jsou důležití, protože kapele pomohli stát se silou, s níž je třeba počítat.

Tohle je, ve srovnání s knihou *Reign*, plnohodnotná biografie kapely. Ale do jisté míry se tenhle pokus snaží o to, co už dokázala předchozí kniha: Jak Slayer zapadají do rockové historie. Co má s kariérou Slayer a veřejnou osobností Kerryho Kinga společného manažer Sex Pistols Malcolm McLaren, bohužel postrádající vůdčí schopnosti. Něco možná. A co je potřeba, aby se umělecky založený obchodní model držel po desetiletí v černých číslech? Pomocí srovnání s několika protějšky je zdůrazněno, jak pozoruhodná je kariéra Slayer. Sledujte to se mnou, všechno to do sebe zapadá.

Knihy *Reign in Blood* je přístupná běžnému čtenáři. Podrobně se zabývá obdobím u Def Jam a vzrušující době kolem alba *Reign*. Pokud si chcete přečíst o obalu nebo se dozvědět skvělou historiku o rapperech, kteří předstírali, že jsou Slayer, nahlédněte do ní. Jestli se chcete dozvědět, co se během osudových týdnů honilo hlavou Lombardovi, když si na zkoušku přinesl nůž a odešel z kapely, je tahle kniha pro vás. Obsahuje i nějaká vnější svědectví o tom, co ze Slayer dělá pozoruhodnou kapelu – ale ne tolik jako kniha předchozí.

Pokud se ale zajímáte o detaily o muzikantském vybavení, kniha vám nepomůže. (Jestli hledáte tohle, pátrejte v archivech *Guitar World* a *Modern Drummer*.), obsahuje však zběžné shrnutí celé diskografie kapely. Budoucí slaytanističtí historici by udělali dobře, kdyby si sehnali knihu „Slayer in the Studio“.

Neprobírám singly, protože je dobře zdokumentovala kniha *Slayer* Joela McIvera.

Tahle biografie kapely teď pokrývá celou kariéru Slayer. Zopakují to i později: Kapela skončila v temnotách kontroverze a zřejmého nepřátelství. Její členové přestali již před mnoha lety poskytovat smysluplné a podrobné rozhovory. Dokud je opět nezačnou poskytovat, je rozbor jejich komentářů v nejlepším případě nesmyslné

cvičení. Pokud se King a Araya rozhodnou promluvit o konci Slayer, dočtete se detaily v aktualizovaném vydání. Prozatím jsem shrnul, co dnes víme.

Členové Slayer mají vše potřebné, aby dali dohromady oficiální verze. Kdyby nebyly přikrášlené, jak typické rockové biografie bývají, mohly by schválené paměti poskytnout dokonalý vhled do nejasné historie Slayer. I po různých odhaleních zevnitř i zvenčí jejich tábora zůstává Hannemanův a Arayin život mimo kapelu tajemstvím, dokonce větším, než je vnitřní fungování kapely. Bylo by fascinující být svědkem upřímné a otevřené diskuze o financích kapely, častých pauzách a překvapivě omezené koncertní historii. Jenže Slayer, navzdory mnoha svým talentům, nejsou nijak plodní vypravěči, zvláště co se týče soukromého života. Tahle zeď dokáže být sice frustrující, ale když je rock and roll je opředen tajemstvím, je vlastně zajímavější.

Zásadní pokladnici artefaktů Slayer vlastní Kerry King; jen fotky z jeho sbírky by vydaly na nejlepší knihu historie. Management Slayer najal na poslední dekádu Hannemanova života špičkového fotografa Andrewa Stuarta a dlouhé roky fotil kapelu Kevin Estrada. Oba jistě mají tolik úžasných fotek, že by každý mohl vydat vlastní knihu. (Snažil jsem se získat práva na některé Stuartovy úchvatné fotky z Hannemanova posledního koncertu, ale kapela si je šetří na oficiální využití. Chápu to a nemohu se dočkat, až je uvidím v plných barvách na stránkách nějaké knihy nebo na plakátech, čím větší, tím lépe.)

Tahle zpráva o kariéře Slayer by ale měla osvětlit příběh o vytrvalosti, jaká je v celém showbyznysu jednou z největších.

Když jsem psal předchozí knihu, spočívala vzácná jedinečnost Slayer v jejich konzistenci: Po několika nepěkných rozchodech se bubeník Dave Lombardo vrátil zpátky do kapely. Jeho návrat potvrdil existenci Slayer coby čtyř nenápadných Kalifornanů s jedinečnou a nestabilní chemií ve studiu, na pódiu i mimo ně.

Rockový svět má i další kapely s velkým odkazem. Náciiletí mohou chodit na koncerty Rolling Stones, jenže se jen tak nezastaví a z ničeho nic nevykřiknou „ZASRANÍ STONES!“, tak jako hulákají fanoušci Slayer „ZASRANÍ SLAYER!“ Ti, kterým je dvacet a víc, poslouchají U2, kapelu starší, než jsou oni sami, a mladí si nevyřezávají do masa RED HOT CHILI PEPPERS tak, jak to občas udělá některý fanatický fanoušek Slayer, aby vyjádřil podporu své oblíbené kapele. Abychom citovali dlouholetého producenta a dobrodince Slayer Ricka Rubina, „Lidi se na koncertech Slayer můžou zbláznit, a právem.“²²

Slayer a jejich fanoušci vyjadřovali – vyjadřují – fenomén, kterému není rovno.

„Slayer nemají takové ty fanoušky, kteří by jim fandili, jen když se daří,“ všímá si DJ Will Howell z KNAC/*That Metal Show*. „Buď v tom jsi, nebo nejsi. Neznám nikoho, kdy by Slayer poslouchal třeba jen rok.“

V metalové komunitě nejsou Slayer jen obyčejné ikony. Jsou to vzory.

„Slayer jsou rozhodně inspirací pro všechny metalové kapely,“ říká kytarista Testament Eric Peterson. „My k nim vzhlížíme: ‚Jak to jenom dělají?‘“

V době, kdy hvizd píšťalky ukončil jejich kariéru, byli Slayer stále jedinečná entita, stejně důležitá jako před lety – i když už nebyli *takoví* jako dřív.

Po rozpadu kapely zůstávají Slayer tou nejzásadnější heavymetalovou kapelou. V éře Slayer byl metal důležitý víc než kdy jindy, žánr se etabloval jako trvalá součást popové kultury. A Slayer byli nejzásadnějšími metalovými proroky vzteku.

Na metal, který byl kdysi zesměšňován a ponižován, útočila samotná vláda Spojených států. Nejen, že to přežil. Metal vyhrál.

Metal je tam *venku*. Možná, že se hudba sama nikdy nedostane do kolektivního vědomí toho roztráštěného a specializovaného

věku. Ale heavy metal zapustil kořeny. Opravdový metal, ne ten pártý rock/hair metal/hipstery schvalovaná zparchantělá verze žánru. Bavíme se tady o opravdovém heavy metalu.

Když tato kniha vyšla poprvé, byl nejjpopulárnější televizní seriál demografické skupiny 18 – 49 Živí mrtví. Tento hororový seriál běžel 11 let a 11 sezón a zplodil četné franšizy. Každotýdenní drama se odehrává po zombie apokalypse. Když byl na vrcholu, sledovalo premiéru nového dílu průměrně 12 milionů diváků. To je, jako kdybyby Slayer prodali stejný počet desek jako Eagles *Hotel California*.

Jeden z nejoblíbenějších televizních pořadů byl epický seriál ve stylu středověké fantasy *Hra o trůny*. Byl o lidech, kteří jsou otroky moci – někteří jako v kůži odění válečníci třímající v rukou ocel. Ryzí metal. *Star Trek: Do temnoty?* Prošpikovaní lidé v ošklivých ohozech, kteří spolu bojují po celém vesmíru? Řekl bych, že docela metal.

Vezměte si drama CBS *Pod kupolí*. V prvních minutách tam neznámá neviditelná síla rozpůlí krávu. Mrzačení dobytka. V televizi. *Metal*.

Když se Slayer potloukali po světě, televize vysílaly čtyři významné upířské pořady. Fenomenální série *Stmívání* – sága o bojujících klanech upírů a vlkodlaků, která je značně oblíbená mezi náctiletými dívkami – byla vytvořena mormonskou ženou. Tyto hororové motivy existovaly dlouho před metalem, ale v předchozích dekádách se držely v podzemí, daleko od ložnic roztleskávaček, odsouzeny k přežívání v hororech, gotické literatuře a metalové obraznosti. Pak se metalová témata dostala do národního povědomí jako nikdy předtím.

Platí to pro dospělé, platí to i pro děti a platí to i pro exoty. („Exot“ prosím nechápejte v negativní konotaci.) Jak tvrdí Kevin Smith a Ralph Garman: kdyby byla nová verze Supermana *Muž z oceli* hudebním dílem, byla by písničkou Metallicy.²⁻³ Žijeme v době, kdy nám technologie a imaginace společně poskytnou

nerušených 40 minut velkého amerického superboje (autor nejspíš naráží na počítačovou hru *Super Punch Fighter*, pozn. překladatele). To je *metal*.

V době, kdy byli Slayer aktivní, vysílala televize v hlavních časech ne méně než čtyři seriály se zápletkou týkající se sériových vrahů – a to nemluvíme o superúspěšných zločincích, pro které je zabíjení podnikáním, nikoli zálibou. Tak moc se většina alb Slayer masovými vrahy nezabývá. Během první řady *Hannibal* se cenzoři NBC nejvíce soustředili na nahá pozadí, ale ne na nahá pozadí zalitá krví.²⁴ Zvyklosti a praxe už nejsou takové, jaké bývaly.

Dlouho poté, co tento trend vypukl, zůstávají vlkodlaci, upíři, válečníci, čarodějnice, kriminálníci a zabijáci populárními tématy od podcastů po televizi.

Tahle pozvolná invaze metalu – vlastně okupace – není jen záležitostí vizuálního trendu.

Jestli nesledujete televizi a neutrácíte své dolary za to, abyste svého superhrdinu viděli na plátně, pravděpodobně sledujete zprávy. Americká válka v Afghánistánu trvala déle než první a druhá světová válka dohromady.

V roce 2012 přesáhly sebevraždy vojáků počty vojáků zabitých v boji. Podle ministerstva obrany došlo k sebevraždě v průměru každých 17 hodin.²⁵ Slayer napsali o tomto depresivním fenoménu skladbu oceněnou později Grammy, která vyšla na desce *Christ Illusion* v roce 2006, tedy léta předtím, než tohle číslo dosáhlo na historické maximum.

Rozsáhlá jatka se stala realitou amerického života, přičemž v tomhle směru jen doháníme Evropu a další, méně šťastné země.

Tohle je svět Slayer a my v něm žijeme. Dosud.

Tak jen směle předstupte a přečtěte si více o králích metalu.

Kapitola 3

POSTMORTEM ANEB HANNEMAN TO ZMĚNIL

Jeff Hanneman toto slzavé údolí nečekaně opustil 2. května 2013. Tohle jsem tehdy napsal.

„Pokud odejdete a víte, že jste odezpívali svou píseň, že jste předali svůj dar... je to ten největší úspěch, který si pro každého mohu přát... Hrát zběsilou hudbu je ten nejzdravější způsob, jak si její hráč může vybit vztek. Je to alchymie. Je to metamorfóza. Je to proměna něčeho potenciálně destruktivního, co je zdrojem neštěstí, do něčeho nádherného... Je to povznášející a spojuje to lidi.“

– Flea o Cliffu Burtonovi a heavy metalu obecně během uvádění Metallicy do Rokenrolové síně slávy³⁻¹

DATUM, KVĚTEN 2013

Jeff Hanneman zemřel.

Kurva.

To je nepřijatelné.

Slayer, jak je známe, skončili. Klasická sestava je teď patří do rokenrolové historie, která je nenávratně ztracena v minulosti.

Ani bubeník Dave Lombardo už není členem kapely. Už se stalo, že odešel a vrátil se. Dvakrát. Slayer ale pokračovali dál. Slayer byli stále Slayer, víc či míň.

Kapela zhruba může být tím, čím bývala: metalovou institucí s repertoárem, který je stejně neměnný jako vždy. Slayer číslo 2

(nebo 3 nebo 7, podle toho, jak to počítáte) mohou být sami o sobě relativně úžasní. Ale Slayer nikdy nebudou tím, *kým* bývali. A to, *kým* bývali, to je velký díl toho, proč byla ta klasická sestava tak speciální.

„Po všech směrech,“ řekl basista a zpěvák Tom Araya novináři Jeffgu Kittsovi z *Guitar World*, „on byl kapela.“³⁻²

Hanneman byl kytarista a spoluzakladatel Slayer. Zemřel ve čtvrtek 2. května 2013. Hanneman nebyl v posledních letech nejpilnějším skladatelem Slayer, ale určitě měl na kontě jedny z nejlepších věcí. Začátek i konec převratné desky z roku 1986 *Reign in Blood* demonstrovaly nový potenciál metalu, kterému se v následujících letech máloco, pokud vůbec něco, dokázalo byť jen vyrovnat.

Sestava z *Reign in Blood* spolu vydržela 23 ze 31 let, s velkou pauzou uprostřed. Dodnes je ale s podivem, že tahle čtyřčlenná jednotka udržela kontinuitu. Ti samí čtyři lidé pracovali na tak obtížné věci lépe a déle než kdokoli jiný.

Názory na léta bez Lombarda se zásadně liší. Zatímco fanoušci tuhle oslabenou sestavu považují za sice politováníhodnou, přesto legitimní, jen malá část z nich radí alba z té doby mezi ty lepší z počinů Slayer – nezávisle na tom, zda preferují *Divine Intervention* před *Diabolus in Musica* nebo jaký mají názor na *Undisputed Attitude*.

Záležitost kolem Lombarda teď ale není důležitá. Možná se Dave jednoho dne vrátí, i když je to krajně nepravděpodobné. Hanneman už ne.

Jak napsal Rick Rubin, dlouholetý producent Slayer, v prohlášení, které se četlo na Hannemanově veřejném pohřbu: „Přestože byl Jeff nejspíš tím nejtišším člověkem v kapele, hudebně byl jejím srdcem a duší.“

Hanneman dal kapele jméno. A v první polovině osmdesátých let bylo Slayer jméno, které překračovalo veškeré hranice slušných mravů.

Hanneman nebyl technicky nejvyspělejší muzikant v kapele; byl to zatraceně dobrý hráč, ale na rozdíl od Kinga to nebyl ten typ,

který by se posadil, podíval se na Davea Mustainea, jak hraje sólo, a pak to po něm zahrál.

Jak to Hanneman jednou řekl Jonu Widerhornovi a Katherine Turmanové ve vyčerpávajícím líčení metalové historie *Louder Than Hell*: „Hodně jsem žral Steva Vaie a Joea Satrianiho a další čističe hmatníků, a snažil jsem se napodobit to, co dělají, a jako kytarista se posunout dál. Pak jsem si řekl: ‚Nejspíš nemám takový talent, ale co je důležitější, je mi to fuk.‘“³⁻³

Hanneman byl druhý nejlepší zpěvák kapely. Ne, na albu *Slayer* nezpíval nikdy, ale spousta jejich klasických skladeb začínala jako demo snímky natočené u něj doma, na kterých zpíval zárodky budoucích textů. Byl frontmanem *Pap Smear*, krátkodobého punkového projektu s Lombardem. Kdyby Hannemana neobjevil King, klidně z něj mohl být docela slušný zpěvák undergroundové hard corové kapely, jako je třeba *Dr. Know*.

Hanneman byl tím, kdo určoval rozdíl mezi *Slayer* coby undergroundovými hrdiny typu, řekněme, *Mercyful Fate* nebo *Exodus*, a *Slayer* coby *Slayer*, vítězem Grammy a kapelou, která nese metalovu zástavu s nádechem crossoveru.

Hannemanův punkový étos proměnil zvuk *Slayer* hned v jeho počátcích. Byl to ten typ chlápka, který by si na pařbu dovedl holku, a pak ji nechal, aby se mohl podívat na kapelu a pogující fanoušky. Jak řekl v roce 1996 Steffanu Chirazimu pro časopis *Kerrang!*: „[Hardcore] byl opravdový, upřímný, šílený, mimo kontrolu, a to jsem miloval.“³⁻⁴ A zatímco vliv punku na *Slayer* během let vyprchal, Hannemanův nekonvenční styl dodal jistotu, kterou nelze nahradit.

Hanneman písničky *Slayer* nadupal. Punk a hardcore, přes všechnu jejich zběsilost, otevřely na elementární úrovni stavidlo, kterým – a jak – na vás hudba působí. Ať už je to metal, polka, punk, folk, taneční hudba nebo crossover, hudba s tím správným rytmem a tempem provokuje odezvu, která je víc než jen pocit: je to povolání do akce. Když dokážete přežít jeho ostré hrany, je hardcore

zmutovaným příbuzným popového světa. King, druhý z hlavních skladatelů kapely, vyrostl na klasickém metalu typu Judas Priest a hardcore nenáviděl. Druhé Album Slayer, *Hell Awaits*, obsahuje sedmiminutové skladby o upírech a démonech.

Ale Hanneman měl cosi, čím dokázal přesvědčit všechny, kteří se mu stavěli na odpor. Po *Hell* Kinga utvrdil, že *punkrock* je v pořádku. Další deska Slayer, *Reign in Blood*, nacpala deset písniček do 29 minut. Někteří lidé pochopitelně dávají kredit za tuhle novou sofistikovanost producentu Ricku Rubinovi – špičkovému písňotepci, který později spolupracoval s Johnnym Cashem, Red Hot Chili Peppers a dalšími velikány. Tenhle předpoklad je ale mylný: hudba *Reign* vznikla dřív, než Rubin přicestoval do Kalifornie na misi, během níž podepsal Slayer.

Bez Hannemana by Slayer možná stále psali šestiminutové opusy o nekrofilii. Bez jeho morbidního mozku, záliby v historii a obrovského talentu bychom určitě neměli „Angel of Death“ (text a hudba Hanneman) a „Raining Blood“ (koncept a hudba Hanneman, text Hanneman a King). [Viz kniha *Reign in Blood* a úžasné příběhy vzniku těchto skladeb.]

Hanneman oplýval intuitivním talentem. Velkou část své nekonvenční techniky získal jako samouk. Kalifornský dlouhovlasý blondák rozhodně nevypadal jako někdo, kdo dával pozor v hodinách angličtiny, ale byl to člen kapely, který při psaní textů používal tezaurus. Byl to on, kdo přemrštěné, ubohé verše typu „plivat na tvou mrtvolu“ označil za pitomosti.

Jeho písně byly poetické, ale nebyly otrocky podřízené nějakému předem danému, rytmicky klasickému schématu. Jako skladatel, jako muzikant i jako profesionál dělal to, co fungovalo, a ignoroval pravidla. Měl prsty v devíti z deseti skladeb na zásadním albu Slayer z roku 1986, *Reign in Blood*.

Hanneman dokonce bubnoval. Lombardův přínos Slayer nelze snižovat, ale když Hanneman nosil v demo verzích písničku, už měl hotovou základní kostru bicích. (Také King načrtává základy

bicích.) Nezapomenutelné, mytické trojité údery v „Raining Blood“? To napsal Hanneman. Klasické funkové intro na činely v „Criminally Insane“? Tenhle rytmus napsal Hanneman a pak předal Lombardovi, aby ho rozvinul.

Vaše oblíbené písničky Slayer nejspíš začaly vznikat v Jeffově ložnici. Hanneman natočil první demo snímky *Reign in Blood* u sebe doma, kde bicí party nahrál na bicí automat. V roce 1986 moc metalistů nevlastnilo bicí automat, ale pro hip hopové muzikanty to bylo standardní vybavení. A Hanneman byl fanoušek rapu.

Kerry King byl přesně ten typ metalisty, který v osmdesátých letech rap, jenž se tehdy šplhal na vrchol, nesnášel z principu. Nebýt Hannemana a jeho nadšení pro práci Ricka Rubina, mohlo se klidně stát, že když se Rick ukázal ve zkušebně Slayer, nejspíš by se kapela, proslulá svou schopností urážet kohokoli, chovala k cizinci nepěkně. A Slayer by možná nepodepsali smlouvu s Def Jam – což tehdy bylo čistě hip hopové vydavatelství. Možná by podepsali smlouvu s Capitol a skončili by jako kultovní senzace typu Testament nebo Death Angel.

Reign in Blood zvučil Andy Wallace, který míchal *Nevermind*, produkoval Grace Jeffa Buckleyho a míchal Guns N'Roses *Chinese Democracy*. Podle Wallace si ho Kurt Cobain vybral kvůli práci na *Reign in Blood*.

Kdyby Slayer nebyli u Def Jam, nikdy by nespolupracovali s Andym Wallacem. A pak by *Nevermind* nejspíš neměl tak dokonalý mix. Takže by devadesátková revoluce nejspíš nikdy neproběhla.

Hanneman napsal hudbu i text „Angel of Death“ – asi nejvíce neblaze proslulou metalovou písničku všech dob. „Angel of Death“ bylo odmítavé shrnutí zvěrstev spáchaných nacistickým chirurgem Josefem Mengelem. Úhel pohledu byl z větší části objektivní, ale obsahuje i negativní adjektiva, která převažují miskou vah: „hrůzně způsobí jak dosáhnout holokaustu“ a „zkažený Anděl smrti utíká na svobodu“. Historicky většina lidí tyto jemné přívlastky přehlédla, přestože měli i finanční motivaci k tomu, aby je nepřehlédli.

V té době distribuovala Def Jam společnost CBS-Columbia. CBS, vyděšena a uražena „Andělem“, odmítla album vydat, a tak se distribuce ujali Geffen. Def Jam teď dlužili CBS album. Proto vydavatelství podepsalo Public Enemy, kteří byli v dubnu 2013 uvedeni do Rokenrolové síně slávy.

Bez Hannemanovy kontroverzní skladby by Def Jam nikdy nepodepsali Public Enemy. Ti by možná podepsali smlouvu u vydavatelství, jako jsou Jive/RCA nebo 4th & B'way. KRS-ONE a Eric & B Rakim jsou velikáni historie, ale nejsou v Síni slávy. S kým se znáte – v tom je ten rozdíl.

Bez Hannemana by nebyla „Raining Blood“, která vznikla z jedné jeho noční můry. Rick Rubin, Tori Amos, Neil Gaiman, Axl Rose, Andy Wallace. Hanneman způsobil vlny, které se ozývaly napříč celou rockovou komunitou, a ještě dál. Zahrajte si Šest (set šedesát šest) stupňů Jeffa Hannemana a dostanete se víceméně ke komukoliv. (Dva stupně k Robertu De Nirovi, tři k Mario Puzovi, čtyři k Supermanovi, čtyři k F. Scottu Fitzgeraldovi.)

Hanneman nebyl společenský člověk a nepropagoval sám sebe. Takže nebyl nejviditelnějším členem kapely.

Ale Jeff Hanneman je důvodem, proč se o Slayer bavíme.

Ať odpočívá v pokoji.

Kapitola 4

AGRESIVNÍ PERFEKCIONISTA

Slayer byli nápadem Kerryho Kinga. Tenhle kytarista mohl v životě podnikat i jiné věci, měl i jiné možnosti. Někdy kolem alba *Hell Awaits* mu jeho otec nabídl odborářskou práci rentgenového technika v Hitco, společnosti, která vyráběla součástky do letadel. A vezmeme-li v potaz jeho cit pro detail, nejspíš by v tom byl dobrý. Ale když byl v pubertě, být členem úspěšné rockové kapely bylo to jediné, co ho zajímalo. A on to uskutečnil.

King byl šikovný baseballista, ale se svým talentem se nijak daleko nedostal. Jako student vyhrával ceny v matematice, ale když se dostal od trigonometrie k počtům, přestalo mu to jít. Byl hvězdným seržantem v aktivních zálohách dorostenců v South Gate. Ale rozhodl se, že tvrdé vojenské vedení ho nebaví, a odešel. Pak to zkusil po svém. King chtěl být v kapele. Jeho hudební vkus se do roku 1980 ustálil.

Heavy metal visel v Kalifornii ve vzduchu celá léta a čekal, až ho popadnou ti správní adepti. V roce 1966, když chtěl mozek Beach Boys brian Wilson vyjádřit základní zvuk ohně, přišel s power akordy a drtivým beatem v „Mrs. O’Leary’s Cow“ (později nahranou jako „Fire“). Metal byl slyšet v drtivějších bubenických přechodech Johna Densmorea. A nemylte se: Van Halen sice nikdy nebyli metalovou kapelou, ale metal, jak ho známe, by neexistoval nebýt historických králů kytar a groupies. (Debut Van Halen je na Kingově krátkém seznamu téměř dokonalých alb spolu se *Sabotage* Black Sabbath, *Stained Class* Judas Priest a raných Iron Maiden.⁴¹) Když vrcholila osmdesátá léta, členové Slayer naplno otočili kohoutkem tohoto uměleckého éteru a ten začal volně proudit.

Kingova „taková normální“ rodina byla jako uzavřená loď, a také on se naučil jednu kormidlovat: jeho matka držela pohromadě domácnost se dvěma dcerami a jedním synem, nejmladším členem rodiny. Pan King pracoval na střídavé směny jako inspektor součástek pro letadla, jednu dobu byl také na částečný úvazek šerifem. Úředník King se také věnoval hudbě a svůj stratocaster v barvě Tobacco Sunburst věnoval synovi a tak se Kerry ocitl na své pouti. Po odchodu z aktivních záloh si nechal narůst vlasy a začal se věnovat nástroji. Bývalý velitel vojenského dorostu a atlet se ukázal být schopným hledačem talentů a nekompromisním vůdcem.

Když King potřeboval bratry ve zbrani, obrátil se na *The Recycler*, inzertní týdeník, který během let pomohl propojit členy Metallicity, Guns N' Roses a Mötley Crüe. Tahle tiskovina ho zavedla na konkurz do klasické heavy rockové kapely Ledger v místních zkušebnách. Kapela sice Kinga nijak neohromila, ale na konkurzu objevil několik talentů.

Kingovo už byl na cestě ven, když jeho ucho něco zaujalo. Na recepci si všiml chlápka, blondáka, který hrál hrubou verzí „Wasted“ od Def Leppard a nějaké věci od AC/DC a Judas Priest – všechno písničky, které se Kingovi líbily.⁴² „To je zajímavé,“ pomyslel si King.

Ten kluk rozhodně nehrál nějak elegantně. Hrál teprve dva měsíce, ale King vytušil talent. Zastavil se a dal se s ním do řeči. Týpek byl Jeff Hanneman a rozhovor dával smysl.

Jako nejmladší z pěti dětí vyrůstal Jeff Hanneman takřka bez dozoru. Sestra ho naučila poslouchat Black Sabbath a zakrátko už měl podezření, že hudba je jeho osudem. Ještě předtím, než vůbec zpíval nebo hrál, ho začal vábit svým směrem rock and roll. Nedomákal říct proč, ale věděl, že jednou bude v nějaké kapele. A tak se po téhle cestě vydal.

„Začal jsem se kamarádit s klukem, se kterým jsem chodil do školy a který měl kytaru,“ řekl mi Hanneman. „A já na ni začal trochu brnkat. Pak jsem potkal týpka, se kterým jsme se rozhodli

založit punkovou kapelu. Strýc nebo někdo mi koupil elektrickou kytaru. A tenhle týpek byl totální lempl, nikdy necvičil a nechtěl nic dělat.“

Hanneman vzal svůj osud do vlastních rukou. Našetřil si 500 dolarů a koupil si černého gibsona Les Paul⁴⁻³ (který se objevuje na raných snímcích Slayer).

A na tuhle kytaru hrál, když ho King zaslechl. Hanneman jamoval s týpkou, na které se King přišel podívat. Tyhle zkoušky k ničemu nevedly, ale když se bavil s Kingem, oba cítili, že přeskočila jiskra.

„Zjistil jsem, že s Kingem mám společného mnohem víc,“ vzpomínal Hanneman. „Zeptal se mě: ‚Chceš založit kapelu?‘ A já na to: ‚Kurva že jo!‘“

„Začali jsme se s Jeffem přátelit a chodili na koncerty,“ vzpomínal King ve [Stone Cold] *Steve Austin Show*. „Viděli jsme Metallicu ve Woodstocku v Orange County... Úplně nás dostali... Hráli to samé co my, tak jak jsme to chtěli dělat taky... S Jeffem jsme byli od sebe šest měsíců. Byli jsme skoro jako jeden člověk.“

Hanneman se učil rychle a zakrátko už působil jako druhý sólový kytarista Slayer. Zbytek svého života strávil Hanneman výměnou kvílivých sólových pasáží s Kingem. V roce 2004 zařadil časopis *Guitar World* tuto dvojici na desáté místo žebříčku 100 největších heavymetalových kytaristů všech dob.

Také bubeník Dave Lombardo se chtěl stát rockovou hvězdou. Když vyrůstal, byl členem Kiss Army. Po odchodu z katolické školy Pia X. začal navštěvovat South Gate, kam chodil i King. Po ošklivém rozchodu se svou starou kapelou byl Lombardo na volné noze, a aby uživil svou rozrůstající se bubenickou sadu, vydělával si rozvážáním pizzy. Doslechl se o Kerrym Kingovi, místním klukovi, který měl vybavení i talent. Jednoho dne, když Kinga venku zahlédl, zastavil a zeptal se ho, jestli nechce dát dohromady kapelu.

Bývalý seržant King, který si představoval útočnou metalovou jednotku, Lombardovi řekl: „Pár lidí už mám. Myslím, že budeme docela dobří.“⁴⁻⁵

Jak doručoval pizzu po celé čtvrti, objevil se Lombardo často i v domě u Arayů. Ten byl domovem sedmi sourozenců, což znamenalo i spoustu návštěv, včetně nějakých muzikantů. Tom Araya, prostřední dítě, byl basista a zpěvák. Jeho party kapela – Tradewinds, později zvaná Quits – zkoušela v rodinné garáži.

Kytarista Quits, Russel Dismuke, ještě vedle toho učil. Dismuke neměl trpělivost, aby učil noty, své žáky prostě učil hrát. A jeho nejlepším žákem byl King. Dismuke začal Kinga učit hrát písničky z repertoáru Quits, aby si za sebe vychoval záskok.

Když bylo Kingovi teprve šestnáct, dostali Quits kšeft v Gazzarri's, jedné díře na Sunset Stripu, ze které vzešli i Van Halen. Poprvé v životě potřeboval neposkvrněný King falešný řidičák.

„Byl jsem ten týpek, který nechtěl falešný průkaz, aby mohl pít,“ vysvětloval King. „Chtěl jsem ho, abych mohl hrát.“

Krátce poté, co se King potkal s Arayou, vyhodila kapela zpěváka. O pár měsíců později se to King rozhodl zkusit sám a pozval Arayu na konkurz.

King a jeho spoluhráči ještě pořád chodili na střední. Araya si nejenže mohl koupit pivo, on si ho i mohl dovolit. Bylo mu dvaadvacet a pracoval jako respirační technik. Poté, co Araya dokončil svůj dvouletý obor na diplomovaného specialistu, byla jeho krátká, ale úctyhodná kariéra v lékařském prostředí jediné období, kdy měl někdo ze Slayer plnohodnotné zaměstnání s pevnou pracovní dobou.

S basou na zádech šel Araya ulicí do Lombardovy garáže, kde se setkal s Kingem a jeho partou. Zpěvák byl, podle Kingových instrukcí, připraven zahrát 13 skladeb od hard rockových kapel jako Montrose, Deep Purple a UFO. Prostor se proměnil v jednu z klasických scén rockové historie: písničky zněly skvěle. Nezpochybnitelná mezilidská chemie jejich výkony exponenciálně vylepšila. Všichni si sedlo, a když bylo po první zkoušce, podívali se muzikanti na sebe. Věděli, že něco mají. A tak se čtyři členové Slayer vyhoupli do sedla a vydali se na dlouhou a krvavou jízdu.

Hanneman, King a Lombardo absolvovali střední školu v roce 1981. V té době už našli své celoživotní povolání. Ještě to nevěděli, ale metalová zlatá horečka byla na obzoru.

Kapitola 5

METALSTORM: SEZNAMTE SE SE SLAYER

V prvních dnech byli jednotliví členové klasické sestavy Slayer jen nesourodou partou, která měla, až na dlouhé vlasy, jen máloco společného. Hluboko v internetové éře je existence mužů Slayer stále nejasná. Nejsou to populární osobnosti, ale spíše stínové figury za scénami metalové legendy. I když byli ještě mladí, chránili si osobní život, ať už kvůli soukromí nebo ze skromnosti.

V pozdějších fázích kariéry by muži Slayer mohli vyprávět úchvatné historky, kdyby se jim chtělo – ale jim se obvykle nechtělo. Hanneman rozhovory nesnášel. Araya jako by si hýčkal ambivalenci, která se odehrávala mezi jeho dílem a osobním životem. Lombardova přímočarost ho mohla stát práci. King je ten nejspolečenštější člověk kapely. A i když si rád povídá o muzice nebo sportu, jeho osobní život jako by byl za ocelovou stěnou. Kapela má v hudebním světě spoustu přátel, ale lidé, kteří jsou jim opravdu blízko, jsou jejich příbuzní, partnerky, nebo jsou na výplatní listině a mají silnou motivaci příliš nemluvit.

Pokud by se měl někdy objevit úplný příběh kapely, museli by k tomu mít nějakou motivaci. A to není něco, co by Araya nebo King chtěli udělat. Snažit se z kapely dostat nějaké detailnější příběhy je stejně frustrující jako osvěžující; alespoň to nejsou do sebe zahledění muzikanti, kteří by vás zatěžovali nudným příběhem o své roli vizionářského hrdiny. Jak John Duke napsal v *Metal Hammeru* v době *Seasons*: „Slayer jsou nejspíš nejtajemnější a nejhůře popsatelná thrashová kapela.“⁵⁻¹

Ale ty detaily, které máme – ať už vyzařené nebo odkryté – jsou velmi barvité.

SLAYER, TVÁŘ: TOM ARAYA

Sága Slayer začala 6. 6. 1961, když se Araya narodil jako Tomáš Enrique Araya Díaz v městečku Viña del Mar na pobřeží Chile. Když mu bylo pět, odstěhovala se jeho rozsáhlá rodina do Ameriky. Ale v té době byl už zpěvák posedlý sériovými vrahy po smrti. Když mu byly dva nebo tři roky, spadlo mu autíčko do napuštěné vany, on se nahnul, aby ho vylovil, ale přepadl a tiše se topil. Naštěstí bylo jeho malé tělíčko objeveno včas a on byl úspěšně oživen.⁵⁻²

Araya, který si na živobytí vydělával zpěvem textů jako „Sláva Satanovi“, pochází z pravověrné katolické rodiny. Jeho rodiče se na sklonku života stali pastory v jedné charismatické větvi tohoto náboženství.

„Tyhle dvě věci dokážu odlišit,“ řekl v roce 2012 Araya Chrisi Eptingovi z Noisecreep.⁵⁻³ „Kapela je opravdu dobrá v tom, co dělá. Spoustu protináboženských věcí napsal Kerry. Nerad to říkám, ale některé věci, které napíše, jsou motivovány pocitem: ‚Páni, tohle lidi pěkně nasere. Tohle je dobré. Někdo se kvůli tomu pěkně naštve.‘ Není důvod to soudit. Nebudu ten, kdo první hodí kamenem. Moje pojetí katolické víry mi dovoluje [akceptovat jiné názory].“

Běžný hudební fanoušek by se domníval, že zpěvák kapely bude i jejím skladatelem. Ale často tomu tak není, zvláště v prvních letech Slayer. Arayovi nějaký čas trvalo, než se doopravdy prosadil jako součást projevu kapely. Z původní slaytanistické sestavy je Arayova mimopódiová osobnost ta nejtajemnější. V kontextu kapely je i jeho nástroj ukrytý v mixu.

Araya vyrůstal v šedesátých letech na poslechu kalifornského rádia. Nesnil o tom, že bude slavný, ale vždycky chtěl hrát v kapele. Jako dítě držel koště jako kytaru a hrál do písniček Beatles. Pak kamarádka jeho sestry přinesla nějaké desky Black Sabbath.⁵⁻⁴ Ty se mu líbily, ale stejně se spíš držel umělců, jako byli Paul Simon,

Black Oak Arkansas a Lynyrd Skynyrd, dokud mu Iron Maiden neukázali, kam až se hard rock posunul.⁵⁻⁵

Ale stejně za svůj život strávil Araya víc času poslechem Beatles než metalových kapel. Za mikrofonem, zvláště v začátcích, byl pekelně rychlým zpěvákem. Ale když hudba utichla – zvláště po roce 1988 –, obvykle z pódia sešla jemná duše, a to i když nadával rozjařenému publiku za demolování haly a musel kvůli tomu zastavit koncert. Což se dělo často.

„Tom byl vždycky super, super, super hodný člověk,“ říká Albert Cuellar, rodinný přítel, který vytvořil obaly desek *Live Undead* a *Hell Awaits*. „Nikdy byste neřekli, že je to týž chlápek, který zpívá o vyvolávání démonů a nekrofilii.“

PULZUJÍCÍ SRDCE: DAVE LOMBARDO

Slayer jsou mezinárodní kapela. Navzdory námětům ve svých textech nejsou satanisté, a už vůbec ne nacisté. Lombardo, který se narodil na Kubě, také pochází z katolického prostředí.

V padesátých letech, kdy na Kubě komunisté zapustili kořeny, poslali rodiče Davovy starší sourozence do školy v Americe a chtěli je v následujících měsících následovat. Po Karibské krizi však nemohli rodiče z Kuby utéct, a tak byly děti umístěny do náhradní rodiny v Kalifornii. Na Kubě komunismus zničil panu Lombardovi podnikání a tlak téměř vedl k rozvodu. Ale když pak matka otěhotněla s Davem, rozhodli se spolu zůstat. Pět let po odloučení následovali své děti do slunné Kalifornie.⁵⁻⁶

Lombardovi starší sourozenci mu pomohli objevit hudbu. Když byl Dave ještě dítě, starší bratr před něj postavil řadu kartonových krabic, pustil album Rolling Stones, dal mu do rukou tužku a řekl mu, aby bubnoval.⁵⁻⁷ A on to udělal.

Muž oddaný své rodině, hyperaktivní bubeník, je v rozhovorech uvolněný, ale má nekonečnou schopnost sám sebe vytočit, když dojde na záležitosti kapely. Jindy má problémy udržet pozornost:

King mi řekl, že když si Lombardo pustí na svém iPodu nějakou písničku, je nepravděpodobné, že by ji doposlouchal do konce, aniž by dřív nepřeskočil na nějakou další.

Na začátku kariéry Slayer se Dave Lombardo etabloval jako ten nejtalentovanější hráč kapely a během let jeho renomé jenom rostlo. Jeho práce na *Seasons* udělala dojem i na jednoho z největších muzikantů, kteří kdy žili. V roce 2022 syn Milese Davise Erin řekl Milesi Marshallu Lewisovi z Hits Daily Double: „Pamatuju se, jak jsem se kdysi díval na MTV na nějaký pořad o heavy metalu a začali hrát Slayer. Pomyslel jsem si: ‚To se tátovi líbit nebude.‘ On se chvíli díval a pak řekl: ‚Hm. Tomu bubeníkovi to dost dobře šlape, co?‘“⁵⁻¹⁴

Navzdory svému talentu a renomé byl Lombardo odsouzen stát na nejnižším žebříčku instituce Slayer, tak dlouho, dokud to byl schopen snášet. Během let Lombardo často zjistil, že v hádkách s Kingem je prohrávající stranou.

KAPITÁN: KERRY KING

Stejně jako zbytek kapely, není o sobě nebo svém umění King příliš sdílný – více vám řekne o obranných vyhlídkách fotbalových týmů, které ani nesleduje, na příští sezónu. Slouží jako hromosvod pro fanouškovskou kritiku. Když byl vyhozen Lombardo, nejhlasitější frakce fanouškovské základny z toho vinily Kinga, hybatele kapely. Ale ve světě hudby je King diplomatem kapely. A pořad z toho vychází jako docela přátelský, starší metalista, kterého jste potkali na škole a který to rád zkusí a řekne vám něco o své oblíbené hudbě.

King byl v kapele vždycky ten nejpravověrnější metalista, a to navzdory své minulosti matematika a velitele zálohy. I jeho koníčky patří do metalu: je významným chovatelem hadů a také chovatelem čistokrevných psů. King dlouhou dobu funguje jako hlavní tvůrčí síla Slayer, jejich kapitán a dráb – přestože sám nenávidí jakákoli nařízení, ať už politická nebo náboženská.

Náboženství nesnáší přímo zuřivě, tak jako ti, kdo byli celé roky vystaveni katolickému školství. Kingova zkušenost s Velkou knihou je však omezena jen na krátký časový úsek, kdy o jedněch prázdninách chodil do biblické školy. Nevzpomíná si, ke které konkrétní křesťanské církvi škola náležela. Jak ukazují písně Slayer, jako například „Cult“, je King ten typ ateisty, který neuzná ani možnost Kristovy existence coby historické postavy – a už vůbec ne jako svatého.

Podobně jako se Hanneman sám naučil kytarovou techniku, a oba kytaristé se instinktivně shodli na *diabolus in musica*, ani Kingův světonázor není podložen žádným učením, ale jeho instinktivní filosofie nachází paralely v názorech myslitelů minulých dob. Tady je Voltairova reprodukce citátu Jeana Mesliera, filosofa ze 16. století, který se z kněze stal průkopníkem ateismu: „Svět nebude svobodný, dokud nebude poslední král uškrten vnitřnostmi posledního kněze.“⁵⁻⁸ Tak *tohle* je 400 let starý text Slayer.

Kingova zarputilá filosofie je shrnutím širšího ateisticko-existenciálního přesvědčení Slayer, které se táhne celou jejich kariérou. Poselství kapely je v zásadním rozporu s údajným základem křesťanského učení o bratrské lásce a pokoji na zemi: podle názoru Slayer je srdce humanity černé a pumpuje násilí a destrukci. Jak napsal filosof Norman O. Brown: „Lidské dějiny nelze vnímat jako vyprávění o lidské lásce.“⁵⁻⁹

Ve světě Slayer mohou být nebesa fantastický koncept, ale peklo je reálné. Není to nějaké ohnivé podsvětí někde u dna vesmíru. Peklo je, když se moc neomezeně rozrůstá. Jak popisuje „Angel of Death“, peklo je Osvětim.

DUCH V ČERNÉM: JEFF HANNEMAN

Samotářský Hanneman byl v kapele největší fanoušek historie. Jeho otec, Američan německého původu, bojoval na straně Ameriky ve druhé světové válce. Pan Hanneman si zpátky dovezl celou

sbírku nacistických suvenýrů. Když je objevil Jeff, rozhořela se v něm celoživotní vášeň pro tohle období.

„Jsem muž války, protože už si dávno o válce čtu,“ řekl Hanneman *Decibelu*. „Tom se přidává se svým ďáblem a válkami. Tak to bylo hned od prvního dne. Jednou za čas Kerryemu řeknu: ‚Uklidni se s těmi antikristovými věcmi. Já taky nevěřím v Boha, ale bylo by fajn se občas bavit i o něčem jiném.‘ On nejspíš říká totéž o mých válečných tématech.“⁵⁻¹⁰

Když Hanneman zemřel, vzpomínal King: ‚Když Slayer poprvé hráli v Rusku – myslím, že to bylo v roce 1998 –, šli jsme s Jeffem do moskevského vojenského muzea. Nikdy nezapomenu, jak tam chodil a prohlížel si všechny ty tanky, zbraně a další exponáty. Byl jako dítě o Vánocích. Byla Jeffova záliba, o druhé světové válce toho věděl tolik, že by to mohl vyučovat ve škole.“⁵⁻¹¹

Navzdory svým textařským schopnostem a aktivnímu zájmu o historii byl Hanneman vzdálen akademickému světu. Jako teenager měl na seznamu zájmů metal, punk, ženy, drogy, videohry a alkohol. Poté, co kapela ze svého rideru vyškrtla drogy, už tenhle seznam nikdy neaktualizoval. Hanneman nejspíš nebyl jediný člověk v metalu, který měl na kytaru samolepku Raiders i Dead Kennedys, ale je nejspíš jediný, kdo vás napadne bez rozmyšlení.

Když pomínete jeho bledou kůži, lakonické vyjadřování a protáhlý dialekt by naznačovaly, že jde o surfaře. Měl také násilnický rys. Časopis *Kerrang!* vyprávěl o starém románu, který připomněl jeho destruktivní stránku.

„Dívka, se kterou jsem tehdy chodil, byla z opravdu bohaté rodiny, a já nebyl, takže jsem si procházel takovou hloupou třídní závistí,“ řekl Steffanu Chirazimu. „Vyjel jsem si jejím autem a bez důvodu jsem najížděl do různých věcí. Podíval jsem se na auto a pomyslel si: ‚Zatraceně, ty malá, bohatá – a PRÁSK!‘“⁵⁻¹²

Auta a tanky byly nedílnou součástí Hannemanovy identity. Jako náctiletý se účastnil krádeže auta, ale jeho dny za volantem byly sečteny.⁵⁻¹³ Po několika zatčeních za řízení pod vlivem omamných

látek se vzdal řidičského průkazu, takže ho pak roky museli na zkoušky vozit Araya a King. Pití bylo pro Hannemana na prvním místě. Může to vypadat jako protimluv, ale Hanneman se s léty postupně čím dál méně účastnil různých pařeb, ale o to víc pil.

Na počátku osmdesátých let, kdy byl metal čím dál tvrdší, se ty čtyři odlišné, soutěživé, na výkon orientované osobnosti přitahovaly, protože potřebovaly hrát rychle.

Kapitola 6

LÍHEŇ THRASHE

Stát Kalifornie nebyl jen místem vzniku thrash metalu. On ho i sponzoroval, a to částkou 2,3 miliardy dolarů, a to prostřednictvím projektu, jehož nechtěným výsledkem byla i tvrdší verze metalu.

Jižní Kalifornie je místem protikladů, prosluněný tyglík, v němž se mísí náboženští republikáni, konzervativní obchodníci, jejich rebelující děti, vyklidnění surfaři, zkouření hipíci, agresivní vesničani, různé národnosti a spousta skvěle vypadajících Alfa osobností, které tam jsou přitahovány z celého světa. Díky podnebí a kultuře je tahle oblast živnou půdou pro různé drsné alternativy.

Ve dvacátém století opustila hudební kultura své kořeny v mýtech, kouzlech, mysticismu a bojových uměních. Metal je přitáhl zpět.

Thrash byl rychlejší než cokoli před ním. Byl tvrdší. Byl hlasitější. Byl temnější. Ve srovnání s party kapelami typu Mötley Crüe a Quiet Riot byly sofistikované thrashové kompozice blíže klasické hudbě.

Základní parametry thrash metalu ustanovili v polovině osmdesátých let Metallica, Slayer, Megadeth a Anthrax. Tyto kapely byly známé pod souhrnným označením Velká čtyřka thrash metalu. Nebyly to vždy ty nejextrémnější kapely žánru, ale v téhle nejzářivější době se ukázaly jako nejúspěšnější. Nakonec jezdily turné po arénách a měly platinové prodeje. Tři ze čtyř kapel Velké čtyřky pocházely z Kalifornie, státu, který po šest dekad investoval do thrashového inkubátoru.

Na počátku osmdesátých let se rozvíjející metalová scéna jižní Kalifornie probouzela díky teenagerům z předměstských okrsků

Los Angeles a Orange County. Její hvězdy nebyly dost staré, aby mohly legálně pít, a nebyly dost nablýskané, aby mohly hrát v klubech. A tak Metallica, Slayer a jejich kamarádi pracovali z domovů, které stály v okrese Downey a brzy se měly bourat, a umíchali úplně nový druh metalu. Dělnické obyvatelstvo ale dlouhotrvajícímu projektu Mezystátní silnice 105 zuby nehty vzdorovalo.

Projekt 105 byl na rýsovacím prkně už od roku 1947. Mezystátní silnice měla spojit Norwalk, předměstí Los Angeles, s mezinárodním letišťem Los Angeles. Na konci šedesátých let byly plány konečně hotové. První kontroverzní návrhy vedly silnici skrz celou řadu chudinských čtvrtí a znamenaly zničení tisíců domovů, bytů a obchodů, a tak v roce 1972 zastavila práce hromadná žaloba, která pak byla v roce 1979 vyřešena vyrovnáním. Stavba začala v roce 1982 a v roce 1993 se A 105 otevřela dopravě.⁶⁻¹ Projekt za 2,6 miliardy dolarů – financovaný státem a jeho partnery – nakonec zničil kolem 8 000 staveb⁶⁻² na zhruba 6 400 parcelách země.⁶⁻³ Mezi začátkem prací a úplným dokončením přinesla tato multigenerační snaha neočekávané výnosy a zanechala hluboké stopy na metalu a punku.

V rámci přípravných prací skupoval Kalifornský úřad pro dopravu (Caltrans) dům za domem a a čase mezi tím, kdy Caltrans vystavil první šek, a skutečným začátkem demolice, se sedmnáctimílový pás země velkého významu stal zábavním parkem plným zanedbaných, odepsaných domů odsouzených k demolici, kde mohli metalisté v klidu pařit a punkáči squatovat.

(Ta druhá scéna Mohavků a prázdných domů byla dramaticky zpracována ve filmu *Suburbia*, nízkonákladovém snímku Penelope Spheerisové, která režírovala klasický punkový LA dokument *The Decline of Western Civilization*. Spheerisová později v *The Decline of Western Civilization Part II: The Metal Years* zachytila hair metal, a pak uhranula Ameriku dlouhomasými flákači ve filmu *Waynův svět*. Soundtrack *Suburbia* obsahoval „Richard Hung Himself“ od D.I., kterou pak Slayer nahráli na své album cover verzí *Undisputed Attitude*.)

Staveniště také spojovalo kapely, které mezi sebou v dobrém soupeřily o metalovou korunu.

„Bylo to super,“ vzpomíná Katon W. De Pena, frontman podceňovaných thrashových a neúspěšných Hiram, což byli jedni ze zásadních koní v začátcích Metal Blade. „Byla to skvělá doba na to, být mladý a ztřeštěný. Nebyl nikdo, kdo by na nás dohlížel, takže jsme mohli dělat úplně všechno, protože ty domy se měly stejně strhnout. Ale někteří se v těch oblastech drželi, co to šlo, než museli odejít, jako třeba Metallica. Pořád jsme se poflakovali u nich v domě. Metal jste tam slyšeli 24/7.“

Než se k Metallice přidal Cliff Burton, byl původním basistou v kapele Ron McGovney. Jeho rodičům patřily v Downey čtyři domy a oni se jich nechtěli vzdát. Tři domy vedle sebe rodina pronajímala, a jakmile bylo jasné, že o ně přijdou, nechali mladého Rona a jeho kamaráda Jamese Hetfielda bydlet v prostředním domě zadarmo. McGovney a Hetfield proměnili garáž v červeno-bílou zkušebnu a z domu se stala klubovna Metallicy. Scéna na 105 se stala hvězdným místem metalu.⁶⁻⁴

Než se ze Slayer staly hvězdy, byla polovina členů častými účastníky různých pařeb. Dlouhovlasí metalisté poslouchali desky a lili do sebe pivo a vodku až do brzkých ranních hodin, kdy jim celý svět zčernal. Byla to různorodá scéna a jejím pravidelným návštěvníkem, pokud ne rovnou základním stavebním kamenem byl Araya.

Araya objasňuje, že i když s ostatními kapelami trávili čas, nebyli si nijak blízcí. U Hannemana bylo pravděpodobnější, že spíš přivede kamarády z Jordan High Panthers. (Hanneman byl obránce. „Já byl ten týpek, který šel po quarterbackovi,“ řekl J. Bennettovi z *Decibel* v roce 2009.⁶⁻⁵)

„Museli jste se opít, být mladí a pitomí,“ říká zpěvák. „Dělali jsme to co všichni ostatní: postávali kolem a snažili se vypadat cool.“

Arayovi většinou nepřipadalo divné, že se přátelí s kluky, kteří jsou o čtyři roky mladší. Ale občas si uvědomil i nevhody.

„Tohle vás nikdy nenapadne, dokud se nedostanete do situace, kdy si řeknete: ‚Kurva, já jsem tu nejstarší – můžu mít průšvih,‘“ vzpomínal Araya.

Hanneman tady byl tak často, až hrozilo, že se z něj stane zatuchlý inventář. Když jste šli u McGovneyho nahoru po schodech, nepřekvapilo vás, že musíte překročit Hannemana, který na schodišti vytuhl. Hanneman byl v kapele král pařeb, ale ten opravdový King ze Slayer tu chyběl.

„Nepamatuju se, že by Kerry chodil na pařby,“ vzpomínal De Pena. „Je strašně cílevědomý. Pro Slayer by cedil krev, jsem si jistý, že když jde do postele, myslí na Slayer. Co si pamatuju, tak nejvíc pařili Hanneman a Araya. Historky o Jeffu Hannemanovi jsou legendární.“

King si dal první alkohol, až když mu bylo 21, a nikdy se nedotkl drog. Protože na párty nechodil, znali ho i pravidelní návštěvníci koncertů jen jako rozkývanou, sebejistou postavu. Ale když jste si ho odchytili jeden na jednoho, byl plachý a bál se navázat oční kontakt. Jinými slovy, nebyl tak oblíbený jako Araya a Hanneman.

„Myslel jsem si, že je to nabubřelý debil,“ vzpomínal De Pena. „Ale dnes mu naprosto rozumím a chápu, o co mu jde. Je to jeden z těch, které v hudebním byznyse respektuju nejvíce.“

Chyběl také Lombardo, který se už tehdy dělal pro sebe se svou budoucí ženou Teresou. Byla o dva roky starší než Lombardo, ale její bratr s ním chodil do třídy na základní škole. Lombardovi padla do oka, když nakupovala v K-Martu v Cudahy v Kalifornii. V té době se jednalo o zašlou čtvrť v okrsku Los Angeles, malou a plnou parkovišť pro karavany. Lombardo pracoval v supermarketu, kde často býval na recepci. Ne vždycky udělal napoprvé dobrý dojem, někdy přišel na směnu úplně mrtvý, kolem očí kruhy od make-upu, který měl na koncertě večer předtím. Jednoho dne tam vešla Teresa a on se do ní zahleděl. Jejich cesty se pak dalších skoro třicet let nerozdělily. (Jméno bývalé paní Lombardové se často píše jako „Theresa“, ale je to „Teresa“.)

Teresina neustálá přítomnost se ve více než třicetileté historii kapely stala největším zdrojem nesvárů. Budoucí paní Lombardová byla svědkem toho, jak Slayer hráli na počátku své kariéry na nějaké pařbě a byla po ruce, když kapela hrála svůj první klubový koncert. Ale nebyla to žádná groupie nebo klubová krysa. Jak rostlo renomé Slayer pro řádění na pódiu i mimo ně, párty scénu Lombardovi úplně vynechávali. Bubeník zůstal věrný své fanynce číslo jedna.

Jak Lombardo vzpomíná: „Měli jsme svou vlastní párty.“

Kapitola 7

SLAYER. ÚTOK NA SCÉNU

Už od začátku byli Lombardo a Slayer na různých vlnách. Araya, Hanneman a King byli produktem lokálních veřejných škol, a Lombardo chodil až do střední do katolické školy.

Svůj první koncert Slayer odehráli na Halloween v roce 1981⁷⁻¹, což byl odpolední koncert v soutěži kapel Battle of the Bands v South Gate Park Auditorium. Doma Hannemanovi nikdo moc pozornosti nevěnoval, ale když byl na pódiu, měl jí vrchovatě.

„Byl jsem nervózní jako kráva, než jsme šli na to,“ vzpomínal Hanneman v rozhovoru s Randym Howardem z *Guitar World*.⁷⁻² „Ale jak jsme začali hrát, miloval jsem to, protože jsem se rád předváděl. Jak jsem vylezl nahoru, bylo to jako: ‚Jo! Tohle je super!‘“

Repertoár složený z cover verzí obsahoval „Rock the Nation“ od MONTrose, „Highway Satr“ od Deep Purple, a pokud si to Hanneman pamatoval dobře, také „Lights Out“ od UFO.⁷⁻³

Když tito aspirující muzikanti právě nepařili jako rockové hvězdy, hráli, kde se dalo: střední školy, domácí akce a postranní uličky za průmyslovými objekty, kam si mohli natahat aparaturu a zapojit se do nezabezpečených zásuvek.

Slayer prorazili v červnu 1982, kdy se dočkali titulní fotky na obálce časopisu. Bylo to ke článku v *Rambler* v South Gate High School. Studentský časopis napsal o kapele vágní recenzi v článku, který informoval o novém programu, díky němuž mohly kapely hrát během páteční přestávky na oběd – pokud nebyla naplánovaná nějaká jiná akce.⁷⁻⁴

„Když jsme začínali, nikomu jsme se nelíbili,“ řekl King. „My prostě pokračovali a lidé se na nás začali nabalovat.“

Po roce se kapela dostala do klubů Concert Factory v Costa Mesa a Woodstock Concert Theater v Anaheimu, což byl středně velký sál pro metalisty z Los Angeles a Orange County. Čtvercová místnost plná graffiti měla přetékaající toalety a mizerný zvuk ve srovnání se C.B.G.B.'s. V roce 1982 odehráli Slayer půl tuctu klubových koncertů, všechny v Kalifornii.

Členové pracovali, šकुdlili a kradli, aby mohli Slayer fungovat. Poslední Kingovou prací mimo Slayer byla obsluha na minigolfu, ale když mu šéf nařídil, aby si ostříhal vlasy, odešel. Když pracoval jako prodavač, vykazoval velké nadání pro nenechavé prsty. Když byl na mizině, držel se King ve světě plazů tím, že kradl hady.

Jak kapela rostla, využíval kytarista své kleptomanské dovednosti k tomu, aby nashromáždil úctyhodnou jevištní techniku. Kapela podnikala nájezdy na místní bytové komplexy a pro svou světelnou show kradla velké bílé žárovky, v kapsách šroubováky, kdyby měla světla kolem sebe ochranné mřížky. Z bílých světel sestrojila kapela osm stop velký obrácený pentagram, který visel a blikal nad Lombardem, když hráli.

Jak začala kapela pravidelně hrát, Lombardo byl prvním členem, který zakolísal. Nevynechával jen párty.

Rok po vzniku kapely ji Lombardo přinutil zrušit koncert v URWA Hall, bývalém ředitelství gumárenských odborů, které si často nějakou kapelu najaly. Natěšená mladá kapela byla nucena se vzdát účasti na akci. Zbylí členové Slayer, naštvaní, že nemohou hrát, místo koncertu ukazovali nápisy, že budou pořádat konkurz na bubeníka.

Zmařený koncert v URWA byl sice ojedinělý incident, ale King na něj nikdy nezapomněl a nikdy ho neodpustil. Pro Kinga je soudržná historie zdrojem osobní i profesní hrdosti a těch několik zakolísání, jichž se členové dopustili, je navždy vypáleno v jeho paměti.

Mezi koncerty měla kapela svou centrálu v garáži u Toma Arayi v Huntington Parku, což bylo na půl cesty mezi domovy

Kingových a Lombardových rodičů. Překřtili ji na „The Club Horizon“, ale byla to jen mizerná díra pro dvě auta, utěsněná skelnou vatou, plná aparátů, polepená rockovými plakáty a po celé jedné stěně se táhlo velké zrcadlo, aby se členové kapely mohli vidět, jak při zkoušení máchají hlavou.

„To je vážně fajn rodina,“ říká Cuellar. „Drží při sobě. Fakt, že děcka dostanou garáž, aby si v ní mohla hrát svůj metal, to myslím byla od rodičů fakt bomba.“

Čím byla kapela větší, tím víc času v garáži trávila. Nakonec se do ní Hanneman i na krátkou dobu nastěhoval.

„Byli jsme tam každý posraný den,“ řekl King. „A zkoušeli jsme. Jeff hrál na bicí a já hrál rif, nebo naopak. Tak jsme napsali spoustu bicích partů, věřte nebo ne – tím nechci upírat Davovi jeho zásluhu.“

V rohu visela podomácku vyrobená plachta s nápisem SLAYER vyvedeným velkým rudým písmem na bílém prostěradle. Když si kapela nakoupila další vybavení, zapalovali uvnitř pyrotechniku. Po zrušeném koncertě v URWA udělali na příjezdové cestě ohňostroj.

Když se kapela setkala příště, proběhla před garáží velká hádka. A nebyla poslední.

Lombardo to vyklopil: měl plné právo koncert zrušit. Byl nemocný a nemohl hrát. Kdyby hrál, byl by nemocný delší dobu. Potřeboval si odpočinout a uzdravit se. King měl pocit, že Lombardo nechápe jeho pohled na věc.

„Jako, kámo, ty to nechápeš,“ řekl King Lombardovi svým strohým, věcným způsobem. „My potřebujeme bubeníka, co hraje, i když je nemocný.“

V jistém smyslu slova byl Lombardo vždycky nemocným bubeníkem a Slayer byli vždycky nemocná kapela. Na koncert nikdy nepřijeli úplně zformovaní, ale vždycky to tam měli. Svou konkurenci v podobě Vermin, Tormentor a Abattoir na klubovém okruhu zdeptali.

V začátcích, podobně jako Metallica, uhranuli Slayer publikum dokonalými cover verzemi. Kapela rozšiřovala repertoár

o písničky Judas Priest, Deep Purple a UFO. Slagel opakovaně tvrdil, že vrcholem prvních koncertů byla úchvatná verze „Phantom of the Opera“ od Iron Maiden. (Dobrych 40 % prog rockové DNA na *Show No Mercy* najdeme na eponymním titulu Iron Maiden z roku 1979 – ale King říká, že *tuhle* písničku nikdy nehráli.⁷⁻⁵) Cover verze z jejich repertoáru do roku 1983 zmizely.

Kingův rozsáhlý archív Slayer obsahuje kazety s prvními koncerty, ale cover verze se na rozšířených pirátských nahrávkách nikdy neobjevily. Pro všechny sběratele Slayer jsou takovým nesvatým grálem.

Něco z cover verzí Slayer ale zvědaví fanoušci ochutnat mohli. V roce 2009 se objevil záznam Arayi, jak jamuje s kapelou Bloodcum svého bratra Johna. Tom, který má na sobě přiléhavé džíny a koženou bundu, zpívá „Looks That Kill“ od Mötley Crüe,⁷⁻⁶ „Highway to Hell“ od AC/DC, „Bang Your Head (Metal Health)“ od Quiet Riot,⁷⁻⁷ „Breaking the Law“ od Judas Priest, „Rainbow in the Dark“ od Ronnieho J. Dia a „Blackout“ od Scorpions.⁷⁻⁸

Repertoár Slayer rychle nabíral tvar. Některé skladby se připlížily z pravěkých bažin, a jak se vyvíjely, měnily názvy: raná verze nářezu vycházejícího z Nové vlny britského heavy metalu „The Final Command“ se jmenovala „Blitzkrieg“. Prog rocková „Kill Again“ se nejdříve jmenovala „Warlock“. „Crionics“ měla ve své původní formě pomalé, čisté intro, které by se klidně uchytilo na albu Lynyrd Skynyrd.

Bootlegy s mizerným zvukem skrývají některé nikdy nevydané poklady. „Night Rider“ zní jako zrychlený cover klasické rockové písničky, s minutovým sólem na bicí uprostřed čtyřminutové vypalovačky. Základním kamenem „Simple Aggression“ je zběsilá hra na kytaru, která demonstruje Kingovu lásku k Van Halen. Srdcem „Assassin“ je opakující se houpavý rif, který se stále zrychluje, až skladba zní spíš jako „The Antichrist“. Ostře řezaným rif ve stylu „Judas Priest“ má „The High Priestess“, na půl cesty mezi „Aggressive Perfector“ a „The Final Command“.

Prvky z „Ice Titan“ přežily v „Cronics“ a „Altar of Sacrifice“. Tahle nahrávka je jediná nevydaná píseň z období před *Show No Mercy*, která pak spatřila světlo světa v box setu z roku 2004 *Soundtrack to the Apocalypse*. Ohlédnutí za kariérou nabízí to nejlepší z materiálu Def Jam/ American, alternativní verze, bonusové materiály a živé verze. Během frekvencí *Reign in Blood* kapela znovu nahrála „Aggressive Perfector“ a je to tak druhá písnička nahraná před tímto albem, která se dostala na tento výběr.

V dobách, kdy kapela nahrávala, ale vlastně ani nikdy jindy, nebyli Slayer nijak plodní autoři. Nevydaný materiál by vydal tak na jedno EP.

Jak kapela stále cizelovala původní materiál, jako například „Aggressive Perfector“, pracovala i na svém vzhledu. První koncerty hráli v barevných tričkách, s natupírovanými vlasy a v přiléhavých kalhotách. Na fotkách z raných koncertů pózuje Hanneman v upnutých červených kalhotách a fialovo-černém pruhovaném tričku. King má na sobě upnutou červeno-černou košili.

Během koncertů si Hanneman, Araya a King na pódiu stouplí do zákrytu a – čímž kopírovali Judas Priest – všichni současně zběsile máchali hlavou, oči namalované černým make-upem, klasická metalová přední linie. Choreografie, podmalované oči a spandex – těsné oblečení jim dlouho nevydržely. King později o těch časech mluvil jako o jejich „fázi Scorpions“.

Reklama z prosince 1982 zobrazuje kapelu v celé jejich spandexové slávě s titulkem „Heavymetalová noční můra začíná!“ Hanneman vypadá spíš jako Billy Idol než Mathias Jabs; inspirován svými oblíbenými punkovými muzikanty, nechal si oholit hlavu a vlasy mu teprve dorůstaly.⁷⁻⁹

Okázalé koncerty a zběsilá muzika Slayer zaujaly oko i ucho Briana Slagela, bývalého prodavače v hudebninách, ze kterého se stal sloupkař časopisu *Kerrang!* a vydavatel fanzinu *New Heavy Metal Revue*. V roce 1980 založil vydavatelství Metal Blade Records – to patří k významným metalovým vydavatelstvím dodnes. Jeho prvním počinem bylo vydání kompilace *Metal Massacre*,

kteřá obsahovala kapely jako Avatar, Bitch, Cirith Ungol, Malice a Steeler a jako vrchol všeho „Hit the Lights“, první věc, kterou kdy Metallica nahrála.

Na podzim 1982 se šel Slagel podívat na klubový koncert jedné z kapel svého vydavatelství, na Bitch, a jejich předskokany, Slayer, do té doby nikdy neviděl. Jeho náročné ucho bylo zahlceno.

„Naživo byli neuvěřitelní,“ vzpomínal Slagel. „Na pódiu v sobě měli jistou intenzitu a kouzlo. Byli o parník před ostatními kapekami. A pak, jakmile začali psát vlastní písničky, psali také výborné metalové písničky.“

Pod vlivem tohoto zážitku šel Slagel do zákulisí a promluvil si s jejich tehdeším manažerem Stevenem Craigem. Slagel Craigovi řekl o chystaném vydání své kompilace *Metal Massacre III* a dal mu několik kopií předchozích kompilací *Metal Massacre*. King si tyhle běčkové kapely poslechl a řekl si: „Hm, to bych taky svedl.“

Vzrůstající reputace Slayer přilákala i další klíčové spojení. 23. dubna 1983⁷⁻¹⁰ se Slayer setkali s jedním ze svých největších fanoušků.

V srdci Slayer totiž celá léta probíhal skrytý milostný příběh. Jak se ukázalo, chlapík, který napsal „Necrophiliac“, měl romantického ducha. Jeffu Kittsovi z *Guitar World*, který napsal překvapivě láskyplnou vzpomínku na Hannemanův život a smrt⁷⁻¹¹, tu historiku připomněla Kathryn Hannemanová, Jeffova manželka.

Kathryn, které tehdy bylo 15 let, už nebavilo chodit do kina. Potřebovala nějaký nový druh zábavy a ten měla zakrátko najít. Uprosila otce, aby ji nechal vzhůru déle a ona mohla jít na metalový koncert ve Woodstocku. Protože bylo v publiku méně než dva tucty lidí, měla VIP místo hned u pódia, přímo před Hannemanem. Hanneman měl přítelkyni, ale když uviděl dlouhonohou, vnadnou blondýnku, pohnulo ho to k akci. Kytarista poklekl na okraji pódia, chytil Kathryn za vlasy a začal ji líbat. Ta, místo aby neznámého muže praštila, polibek opětovovala a začali se muchlovat.

Hanneman se s přítelkyní rozešel a s Kathryn pak strávil zbytek života.

Kapitola 8

ZÁŘEZ NA SEKYŘE A *SHOW NO MERCY*: SMLOUVA S METAL BLADE

V polovině roku 1983 vyšla na *Metal Massacre III* „Aggressive Perfektor“, první oficiální nahrávka Slayer. A Slagel se mohl uslintat.

O autorství textu a hudby se Hanneman s Kingem podělili. Podle pomalého nástupu vycházela aranž této primitivní verze hodně z písničky, kterou pro *Metal Massacre* nahrála Metallica.

„Intro je hodně podobné ‚Hit the Lights‘,“ všimá si King. „Takhle to lidé dělají: Vezmeš své idoly a děláš to co oni. To, co z toho dělá tvou vlastní věc, je, jak to použiješ a jak to zahraješ jinak.“

První písnička Slayer má velmi blízko k tomu, jak kapela zněla vyspěle – na rozdíl od prvního pokusu Metallicity, což je audio ekvivalent divné fotky prváka v ročence střední školy.

Slagel chtěl víc. V té době měl generální ředitel Metal Blade víc zkušeností než kdokoli jiný na scéně a o kapelu se zajímal čím dál víc. Nešlo mu o Slayer jen jako o finanční příležitost.

„On byl šéf,“ říká William Howell, zaměstnanec Metal Blade v dobách formování, který je dnes známý jako DJ Will, moderátor *The Vault* na KNAC a studiový DJ v *That Metal Show*. „Byl to také člověk, který miloval hudbu, a pořád miluje – metalista u kormidla.“

Slagel kapele nabídl jak management, tak podpis smlouvy se svým vydavatelstvím – návrh, který byl nekonvenční, ale ne úplně neobvyklý. Vzali to. Houževnatý a soustředěný Slagel věděl, jak to v hudebním světě chodí. Úplně celém světě.

„Brian měl spoustu kontaktů,“ říká Howell. „Měl schopnost tyhle vztahy navazovat a využívat je k tomu, aby se udržel v byznysu. Spousta různých kapel, spousta různých časopisů. To byly

základní stavební kameny pro to, aby dál podepisoval kapely, vydával desky a doufal, že se fanouškům bude líbit, co pod vlajkou Metal Blade vyjde. Dobrý obchodnický duch.“

Tým Slayer-Slagel spolupracoval dva plodné roky. Kapela i jejich manažer se učili za pochodu; někteří na tu dobu vzpomínají raději než jiní.

Zpočátku byla smlouva s Metal Blade pro Slayer příležitostí, ale nikoli z finančního hlediska. Slagel jim nabídl nevýhodnou, dlouhodobou smlouvu. Araya si vzpomíná, že se jednalo o jeden list papíru s několika fotografiemi. Slayer podepsali a zavázali se tak k natočení více desek. Slagel si vzal lví podíl z autorských práv, což je ta nejlukrativnější položka nahrávací smlouvy, a měl vlastnit master nahrávky desek, které Slayer pro vydavatelství natočí. (Že si firma zajistí práva na mastery a autorství, je v byznysu obvyklá praxe.)

„No, za nahrávky nezapltil nic, ale proto, že jsme podepsali smlouvu, doslova jsme mu to tak nějak všechno dali, protože jsme svému manažerovi věřili,“ řekl Araya. „A pak zjistíš, že jsi svá autorská práva přepsal na tohoto týpka.“

Kingovy vzpomínky na dohodu jsou mnohem smířlivější.

„Musíte se na to dívat z širší perspektivy,“ říká. „Chtěli jsme být větší. Slagel dal nabídku kapele, která žádné jiné neměla, a my ji přijali. Víím, že především Tom to do dneška bere dost hořce. Podle mě ale Slagel dělal svou práci, byl to byznysmen.“

Hanneman s Kingem zůstali přátelé – King ho ve *Steve Austin Show* v roce 2013 nazval „jedním ze svých nejlepších přátel“. Když Hanneman později onemocněl, byl Slagel jedním z mála lidí od muziky, s nimiž byl v kontaktu.

„Ve skutečnosti to není špatný chlap,“ řekl Hanneman o Slagelovi. „Je jako my: byl mladý, dohromady nevěděl, co dělá. Říká, že to byl jeho právník – jeho právník byl ten, kdo ty smlouvy sepsal. Nevěděli jsme, co děláme, a tak jsme je podepsali. Dodnes dostává autorské poplatky ze všeho, co jsme já, Kerry a Tom napsali. Má z toho polovinu. A to tě sere, protože nenapsal ani čárku.“